

TESTIMONY ID: 1362

AGE: 32

AGE RANGE: 31-35

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Kharkiv region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Higher education (Bachelor)

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-29

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Good evening! I am from the village of [CITY1], which is located 16 km from [CITY2]... Before the war, my family, my mother was a pensioner, my father was a pensioner, and two children - a daughter aged 2.10 and a son aged 12 - all lived in the private sector. February 24 changed our lives forever; I will never forget how I woke up at 4 in the morning from loud explosions; our village is located 30 km from the border with [CITY3]. ... At 5 o'clock in the morning, the Russian military was in our village, having collected the children that fell into their hands, we fled to the neighbours in the cellar and stayed there for 2 weeks... My daughter had a temperature of 39 for 5 days. There was no medicine, the child there was no... We were sitting without light, in a raw place, under heavy shelling. I PRAYED EVERY NIGHT TO LIVE UNTIL MORNING... Once a Russian soldier came to our cellar with a machine gun and said to get ready and leave because they had taken all the equipment to our yard... We are without things, without anything, with children on our hands, just left... This fear will stay with me forever... Our home is damaged, we have nowhere to return..., but I believe in justice and our victory...

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1362

ВІК: 32

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Харківська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища базова (бакалавр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-29

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШИТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Добрий вечір! Я з селища [МІСТО1], яке розташоване за 16 км від [МІСТО2]... До війни моя сім'я, мама пенсіонер, тато пенсіонер, двоє дітей – донька 2,10 роки та син 12 років – усі ми жили в приватному секторі... 24 лютого назавжди змінило наше життя, я ніколи не забуду, як прокинулася о 4-й ранку від сильних вибухів, наше село розташоване за 30 км від кордону з [МІСТО3]. ...О 5 ранку російські військові були у нас в селі, зібравши дітей, що потрапило під руки, ми втекли до сусідів у льох і там просиділи 2 тижні... У доньки була температура 39, 5 днів, ліків не було, дитина була ніякою... Ми сиділи без світла, у сирому льосі, під сильними обстрілами. Я ЩОНОЧІ МОЛИЛАСЯ, ЩОБ ДОЖИТИ ДО РАНКУ... Одного разу російський військовий прийшов до нас у льох з автоматом і сказав, що збирається і виїжджайте, бо звезли всю техніку до нашого двору... Ми без речей, без нічого, з дітьми на руках, тільки-но виїхали... Цей страх залишиться назавжди зі мною.... Наш дім пошкоджено, повертатись нам нікуди, але я вірю у справедливість, і нашу перемогу...

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.